

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 31.10.1989, sp. zn. 5 Cz 9/89, ECLI:CZ:NS:1989:5.CZ.9.1989.1

Číslo: 38/1990

Právní věta: Odvolanie prokurátora z funkcie, urobené príslušným nariadeným prokurátorom, je rozhodnutím, ktorého platnosť alebo neplatnosť súdy nemôžu preskúmať. Odvolaním napr. z funkcie okresného prokurátora pracovný pomer prokurátora nekončí. Pri preložení prokurátora do iného miesta, ako bolo určené pri jeho ustanovení do funkcie, treba postupovať podľa ustanovení 36 a 38 ods. 3 Zák. práce.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 31.10.1989

Spisová značka: 5 Cz 9/89

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pracovní poměr, Prokurátoři, Skončení pracovního poměru, Sociální zabezpečení

Předpisy: 60/1965 Sb. § 38

§ 38

§ 40 65/1965 Sb. § 36

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 38

Odvolanie prokurátora z funkcie, urobené príslušným nariadeným prokurátorom, je rozhodnutím, ktorého platnosť alebo neplatnosť súdy nemôžu preskúmať.

Odvolaním napr. z funkcie okresného prokurátora pracovný pomer prokurátora nekončí. Pri preložení prokurátora do iného miesta, ako bolo určené pri jeho ustanovení do funkcie, treba postupovať podľa ustanovení § 36 a § 38 ods. 3 Zák. práce.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 10. 1989, [5 Cz 9/89](#))

Žalobca uplatnil žalobou neplatnosť svojho preloženia (od 20. 8. 1991) na Okresnú prokuratúru vo V. na čas nutnej potreby, ďalej neplatnosť odvolania z funkcie okresného prokurátora v T. a preloženia vo funkcii prokurátora na Okresnú prokuratúru v S. Súčasne uplatnil náhradu mzdy 28 000,- Kčs, ako aj všetky trovy konania. V žalobe uviedol, že na preloženie ani na odvolanie z funkcie nedal

žalobca súhlas.

Okresný súd v Liptovskom Mikuláši žalobu v celom rozsahu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Preloženie na Okresnú prokuratúru do V. z 19. 8. 1981 považoval za pracovnú cestu podľa ustanovenia § 38 ods. 1 Zák. práce, ku ktorej žalobca dal súhlas, a odvolanie z funkcie okresného prokurátora v T. a preloženia na Okresnú prokuratúru v S. považoval za správne.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a vyslovil neplatnosť preloženia žalobcu na Okresnú prokuratúru vo V. v období od 20. 8. 1981 do 14. 11. 1981. Náhradu mzdy nepriznal, lebo žalobca za toto obdobie poberal mzdu v pôvodnej výške; nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania. Neplatnosť preloženia odôvodnil tým, že na takýto úkon krajský prokurátor nebol oprávnený. Pokiaľ išlo o odvolanie žalobcu z funkcie okresného prokurátora v T. a preloženie na Okresnú prokuratúru do S., považoval rozsudok súdu prvého stupňa za správny, pretože mal za to, že žalobca s odvolaním z funkcie súhlasil a že takisto súhlasil s preložením na Okresnú prokuratúru v S., kde nastúpil, prácu vykonával a žalobu o neplatnosť podal až pred uplynutím 3 rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú podal generálny prokurátor ČSFR, tak, že uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici bol vo výroku potvrdzujúcim rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši porušený zákon.

Z odôvodnenia:

Podľa ustanovenia § 38 ods. 2 zákona č. 60/1965 Zb., o prokuratúre /1/, generálny prokurátor republiky ustanovuje do funkcií a odvoláva z nich podriadených prokurátorov a vyšetrovateľov prokuratúry. Z toho vyplýva, že iba generálny prokurátor Slovenskej republiky bol v danom prípade oprávnený odvolať žalobcu z funkcie okresného prokurátora v T. Odvolanie prokurátora z takejto funkcie je rozhodnutím, ktorého platnosť či neplatnosť súdu nepreskúmavajú a nepreskúmavajú ani jeho zákonnosť (§ 7 O. s. p.).

Inak sa pracovný pomer takto ustanoveného prokurátora spravuje všeobecnými právnymi predpismi, pokiaľ Zákon o prokuratúre neustanovuje inak (§ 40 ods. 1 tohto zákona). Pracovný pomer vzniká teda ustanovením do funkcie prokurátora a končí buď uložením kárneho opatrenia o prepustení, ďalej splnením podmienok pre nárok na starobný alebo invalidný dôchodok, ak prokurátor alebo vyšetrovateľ o to požiada, alebo ak tak rozhodne nariadený prokurátor oprávnený k rozhodnutiu podľa ustanovenia § 38 Zákona o prokuratúre. Odvolaním z funkcie však nekončí pracovný pomer k prokuratúre.

Pri preložení prokurátora do iného miesta, ako bolo určené pri jeho ustanovení do funkcie, bolo treba i v danom prípade preloženia žalobcu z T. (či do V. alebo do S.) postupovať podľa ustanovení § 36 a § 38 ods. 3 Zák. práce (prípadne podľa ustanovenia § 5 skôr platného nariadenia vlády ČSFR č. 54/1975 Zb.). Podľa citovaných ustanovení žalobcu bolo teda možno preložiť do iného miesta ako bolo dohodnuté pracovnou zmluvou, bez jeho súhlasu, najdlhšie na jeden rok.

Odvolací súd podľa týchto zásad však nepostupoval a nenapravil v tomto smere ani pochybenia súdu prvého stupňa. Do právomoci súdu v tomto spore patrila iba problematika platnosti alebo neplatnosti preloženia žalobcu podľa ustanovení § 36 a nasl. (najmä § 38 ods. 3) Zák. práce a § 5 nar. vlády ČSFR č. 54/1975 Zb. a z toho vyplývajúce prípadné nároky na náhradu mzdy. Preto v časti, ktorou sa žalobca domáhal neplatnosti odvolania z funkcie, bolo treba konanie na súde podľa ustanovenia § 104 O. s. p. zastaviť a konať iba vo veci neplatnosti preloženia a prípadnej náhrady mzdy.

Pri posudzovaní zákonnosti postupu pri preložení žalobcu súdy vychádzali vo svojich záveroch z

údajne uzavretej dohody a odvolací súd aj z toho, že do S. nastúpila a žalobu na súd podal až v novembri 1984 (v 3. roku tamojšieho pôsobenia). Odvolací súd doplnil síce dokazovanie listinnými dôkazmi, rozhodnutím o menovaní do funkcie, pracovným poriadkom, časťou kárneho materiálu, ako aj dokladmi o odvolaní žalobcu a ďalšími materiálmi, ale neurobil dokazovanie v rozsahu potrebnom pre úplné zistenie skutočného stavu veci.

Záveru odvolacieho súdu o súhlase žalobcu, vyplývajúce z výpovede svedka S., sú nepresvedčivé, lebo tento svedok potvrdil iba to, že so žalobcom preloženie prejednal. Iný dôkaz o súhlase žalobcu (okrem poznámky v jeho osobnom spise z 20. 4. 1984, urobenej na Krajskej prokuratúre v K., že žalobca nemal námietky proti preloženiu do S.) predložený nebol. Žalobca však tvrdil, že súhlas na preloženie do S. nedal.

Iba z toho, že žalobca na Okresnú prokuratúru v S. nastúpil a pracoval tam a že žalobu podal až v novembri 1984, nemožno vyvodzovať súhlas žalobcu s preložením, pokiaľ neboli zistené iné okolnosti, ktoré by to potvrdzovali. Za tohto stavu bolo treba podrobne zisťovať, kde a akým spôsobom žalobca prejavil nesúhlas s preložením voči niekomu z oprávnených pracovníkov krajskej prokuratúry alebo generálnej prokuratúry republiky.

Odvolací súd musí preto v ďalšom zamerať dokazovanie na uvedené okolnosti a doplniť v potrebnom rozsahu dokazovanie najmä výsluchom žalobcu, či s preložením súhlasil alebo nesúhlasil. Za tým účelom treba ho znova podrobne vypočuť a podľa toho doplniť dokazovanie výsluchom svedka S., predovšetkým o tom, za akých okolností, kde a v akej podobe bol súhlas daný. Podľa potreby doplní odvolací súd dokazovanie aj vypočutím ďalších svedkov, ktorí by sa mohli vyjadriť k tejto spornej skutočnosti, prípadne o tom, z čoho by mohol vyplývať hoci aj konkludentný súhlas žalobcu s preložením. Súdy prípadnému konkludentnému prejavu žalobcu nevenovali zatiaľ pozornosť. Bez zistenia týchto a ďalších okolností pre posúdenie toho, že žalobca súhlasil s preložením, by nepostačovali ani jeho vyjadrenie pred odvolacím súdom, že písomne nič nepodal ani na generálnu prokuratúru republiky. V tomto prípade treba zdôrazniť, že prípadný nesúhlas vyjadrený v sťažnosti na iné orgány, pokiaľ by sa táto sťažnosť nedostala zodpovedným pracovníkom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, prípadne Krajskej prokuratúry v K., by nebol účinný, lebo nebol vyjadrený voči vedúcim pracovníkom zodpovedajúcim za úkony v pracovnoprávných vzťahoch žalobcu a jeho zamestnávateľa.

Pri riešení prípadných nárokov žalobcu na náhradu mzdy (vzhľadom na oneskorené podanie žaloby o neplatnosť preloženia) môžu byť tieto nároky sčasti premlčané. Preto pri rozhodovaní o nich bude treba brať do úvahy prípadnú námietku žalovaného o premlčaní.

Odvolací súd, ale ani súd prvého stupňa nevenovali pozornosť tomu, kto je v tomto spore pasívne legitimovaným účastníkom a či žaloba podaná aj proti Krajskej prokuratúre v K. je v danom prípade opodstatnená. Preto v ďalšom konaní bude treba, aby sa súd aj touto problematikou zaoberal.

Sťažnosť pre porušenie zákona vyčíta odvolaciemu súdu neurčitost jeho výroku, lebo v ňom nie je uvedené, o aké preloženie išlo, a preto výrok rozsudku takto formulovaný nie je vykonateľný. V dôsledku toho odvolací súd v ďalšom konaní bude musieť výrok rozsudku presne a zrozumiteľne vyjadriť.

Vzhľadom na tieto nedostatky a pochybenia odvolací súd porušil svojím rozhodnutím zákon v ustanoveniach § 6, § 7, § 103, § 104, § 120 ods. 1, § 152 ods. 2, § 153 ods. 1 a § 211 O. s. p. ako aj v ustanovení § 38 ods. 2 a § 40 zákona č. 60/1965 Zb., § 4, § 36 a § 38 ods. 3 Zák. práce a § 5 skôr platného nariadenia vlády ČSFR č. 54/1975 Zb.

Poznámky pod čiarou:

1) v znení so zmenami a doplnkami vyhlásenom pod č. 20/1970 Zb. a v znení zákonov č. 29/1978 Zb.,
č. 196/1988 Zb. a č. 168/1990 Zb.